

§ 100 Ge bönen ett nytt ansikte för ökad trosgemenskap

MARGARETA SANDSTEDT:

Ordförande! Att vandra med Gud är att likna med en varaktig relation. En sådan relation är ju ingenting man får på ett ögonblick utan är någonting som byggs upp under en längre tid i tillit mellan två parter. Många som har en personlig relation till Gud har också ett rikt böneliv, men jag befärar att de blir färre och färre i vårt land och kanske även här hos oss, då bönen kraft ifrågasätter vår materialistiska världsbild, en världsbild som bidragit till tillitsbrist på det andliga planet och gjort oss ovana att tala om det. Det i sin tur tror jag har bidragit till osäkerhet till hur man närmar sig Gud i bön.

Att vi i större grad undviker att samtala med varandra om bönen kraft och möjligheter beror antagligen på att vi är så vansinnigt rädda för vad andra ska tycka och tänka om oss. Det kan jag i viss mån förstå. Eftersom även kyrkan har blivit så sekulariserad och förvärldsligad föreligger det faktiskt en viss risk att uppfattas som ovetenskaplig och naiv när man börjar tala om bön som ett naturligt inslag i troslivet. Jag ser därför att vi har en viktig utmaning i Svenska kyrkan att återupprätta förtroendet för den andliga verklighet som Jesus så tydligt undervisar oss om. Det är för vår egen skull men även för omgivningen, för att vi ska kunna uppfattas som trovärdiga i vår förkunnelse. Där är gemenskapen en viktig del i hemligheten om hur trons kraft skapas.

Jag tackar utskottet för svaret och för det sätt man har behandlat motionen på, men jag kan tycka att man inte riktigt delar min ambition till fördjupning i frågan. Man nämner Bönewebben som lanserades 2009 som har fått bra respons. Det är alldeles utmärkt att den har fått det och det vittnar om att det finns ett undertryckt behov. Vidare nämner man publikationer och böcker som getts ut med färdigskrivna böner. Men lite tycker jag det känns som att man håller en viss distans till det här ämnet. Man vill inte riktigt närma sig området, känns det som. Här, ta en bok och läs! Eller här har ni webb, fixa det här på egen hand.

Faktum är ju att vi inte i all framtid kan hänvisa till *bönens år* 2010, om man senare efterfrågar fördjupning, kunskap och träning i böneliv längre fram i framtiden. Jag vill med detta inte på något vis ringakta *bönens år* men vi borde kanske fortsätta att utveckla och aktualisera ämnet på ett mer varaktigt och djupare plan. När det visat sig att Bönewebben har fått respons får vi ju ta till oss det och verka för att arbeta fram det här på fler sätt, på ett djupare plan, aktualisera vikten av bön som ett naturligt inslag i våra församlingar. Till det krävs det ständigt arbete, inte bara att man pumpar upp en kampanj och sedan låter det ligga så att det stagnerar, utan att vi fortsätter och håller det levande. Det är ett ansvar som alla bör ha.

Därför yrkar jag bifall till motion 2011:79. Tack.

SONJA GRUNSELIUS:

Ordförande! Jag talar nu för utskottet, betänkande 2011:10, som svar på motion 2011:79.

Lika naturligt som andningen är i våra liv, lika naturligt och självklart är bönen. Men att inrätta en studie och riksomfattande kampanj är inte nu aktuellt. Vi har nyss haft satsning på *bönens år* och Bönewebben. Att leva i och av bönen är för många av oss ett behov och en längtan. På det sättet innebär det då ett ständigt pågående samtal om bön och erfarenhet av bön.

Bifall till utskottet

MARGARETA SANDSTEDT (REPLIK):

Det är viktigt att vi håller det här levande, men det som är så allvarligt är resultatet av den studie man gjorde, *Medlem 2009*, som även utskottet nämner och som är en sorglig läsning. Det här bekräftar att man är riktigt ute, i alla fall jag i den här motionen, och att vi måste fortsätta på allvar. I den här studien framgick det att endast 15 procent av Svenska kyrkans medlemmar tror att man kan få svar om man ber. Det är bara 15 procent. Vi måste alltid hålla detta levande och fortsätta med att få människor att förstå vikten av bönen och hemligheten med bönens kraft.

Om näringsidkaren hade fått så här dåliga siffror att hans produkter inte håller, skulle han gjort någonting radikalt för att vända försäljningssiffrorna. Vi måste tänka lite grand som företag om vi ska nå framåt mer.

SONJA GRUNSELIUS (REPLIK):

Det kanske beror på var och när och hur vi hör olika undersökningar. Undersökningar har nått mig där man i stället möter och upptäcker att bönens längtan ständigt ökar, att människor söker sig till kyrkorna mycket. Man tänder ljus och man ber och när man har frågat människor svarar de allra flesta, mig veterligen, att det är naturligt för dem att be.

ÄRKEBISKOP ANDERS WEJRYD:

Ordförande, ledamöter och biskopar! Jag vill vara tråkig igen. Jag vill påminna om att det alltid finns en risk för en stor organisation att bli en åsiktsmaskin, en central producent av kampanjer, och det kan verka effektivt. Det som jag tror är vår stora styrka är att vi finns med levande församlingar. Ska församlingarna förbli levande måste man få känna att vi har förtroende för deras initiativ och bedömningar. Vi ska utrusta folk, vi ska utbilda folk, vi ska tipsa varandra, men vi kan inte utveckla kyrkan bara genom kampanjer. Detta sagt med anledning av många goda förslag, som egentligen skulle kunna förverkligas och bli mer framgångsrika om initiativet togs lokalt eller kanske i stiftet.

MARGARETA SANDSTEDT (REPLIK):

Jag håller med ärkebiskopen om att vi inte ständigt ska hålla på att blåsa upp kampanjer. Jag menar ju inte att vi ska ha en kampanj som blåser upp och att det sedan ska försvinna, utan efter en kampanj och i en kampanj och efteråt är det väldigt viktigt att vi jobbar aktivt med en attitydförändring och att den kommer härifrån på nationell nivå. Det är någonting vi måste jobba med jämt, hela tiden. Det har blivit så, tycker jag, att jag skulle likna det här med Första Timotheosbrevet, 1 kap. 2 versen: "Människorna beskrivs ha ett sken av gudsfruktan men vill inte veta av dess kraft." Jag tror vi har någonting att lära av den här versen och tror att vi mer aktivt måste arbeta med attitydförändringar. Tack.